

לביטוב, זהרה

בת זיתה ויהודה, נולדה ביום כ"ז בתשרי תרפ"ח (23.10.1927) בתל-אביב. במלאת לה שנה חזרו הוריה לקרית ענבים. שם גדלה זהרה עד שמלאו לה שש שנים. מקטנותה התבלטה באופיה החזק והעצמאי. בהתחלת מאורעות-הדמים תרצ"ו-תרצ"ט עברה עם משפחתה לתל-אביב, שם שהתה עד שסיימה את בית-הספר היסודי. במלחמת-העולם השנייה עברה עם משפחתה לרחובות. למדה בכיתות ההמשך שבגבעת ברנר. אחרי-כן חזרה עם הוריה לתל-אביב וסיימה את השנתיים האחרונות בבית-הספר "תיכון חדש" וקיבלה תעודת-בגרות. בתקופת לימודיה עסקה בספורט. ברמת יוחנן עברה קורס-ספורט וכן עברה בהצלחה קורס מ"כים. אם כי היתה רשאית לקבל חופשה של ארבעה חודשים אחרי סיימה את בית-הספר התיכון - הצטרפה מיד לפלמ"ח, בקיבוץ עין חרוד. באחת הפעולות נפגעה בעיניה, החלימה וחזרה לעין חרוד. בשנה השנייה להיותה בפלמ"ח הועלתה לדרגת מ"כ ועסקה בהדרכה. שם התקשרה לחברה שמואל קופמן ואחר המלחמה אמרו להשתלם יחדיו בארצות-הברית. בפסח תש"ז החליטו להינשא, אך ב-2.5.1947 נהרג ארוסה שמואליק מהתפוצצות רימון-יד. כעבור שלושה חודשים נעתרה לבקשת משפחתה ויצאה לארצות-הברית להשתלם ולהגשים את שאיפתה להיות רופאה, "כדי למלא יחידה את התוכנית שהתוו שניהם". היא נתקבלה לאוניברסיטת קולומביה באמצע השנה - דבר בלתי שכיח - והצטיינה ביותר. עם צו-הגיוס הראשון - לאחר 29.11.1947 - החליטה לחזור לארץ. בינתיים אורגנו בארצות-הברית קורסים לטיס והיא נבחרה - אחת משתי בחורות - להשתתף בקורס זה שסיימה אותו בהצטיינות. היא שלטה בהגה המטוס וטסה לבדה טיסות ארוכות.

לאחר שהוסמכה כטייסת, חזרה לארץ ונתקבלה באהדה בחוגי הטייסים בארץ, והוטלו עליה תפקידים חשובים. כעבור זמן קצר היתה לסגן מפקד-טייסת בשדה התעופה בתל-אביב. רק שישה שבועות היתה בארץ והשתתפה בפעולות כטייסת ותיקה. לחופשה הראשונה הגיעה לביתה כשהיא מטיסה את מטוסה בעצמה. זהרה היתה מוצקת-גו ועזת-אופי, סוערת, אמיצת-לב ואצילת-נפש. סוללת לעצמה דרכים חדשות משלה. מילדותה שאפה להפיל את המחיצות החברתיות שבין נער לנערה, המשיכה בכך כל ימיה במאמץ רב ובגילויים שונים - ואף הוכיחה זאת. במכתבה היא מתארת את נוף-הסתיו שראתה בארצות-הברית בפעם הראשונה בחייה: "עלים מצהיבים-אדמדמים-ירקרקים, זהוב וחום - מחול-עלים צבעוני, מבלי לדעת למה ומדוע". ואולם בכל השלווה וההדר מסביבה התלבטה נפשה והיא שואלת את עצמה: "מהן הדמעות? מהו אושר? והריקנות הנוראה בלב, אחרי שש. הלך - מדוע אינני קיימת בלעדיו?" כשנשאלה, בראשית קורס הטיס, למה החליטה לבחור במקצוע מסוכן כתעופה - השיבה: "הן ממילא ידעתי, כי אמות צעירה". בשובה מהחופשה בביתה נתרסק מטוסה והיא יחד עם חברה לשירות עמנואל רוטשטיין נספו בירושלים ביום כ"ז בתמוז תש"ח (3.8.1948). נקברה בשייח'-באדר א'. אחרי שנפלה הועלתה לדרגת פקד-טיס (סגן).

ביום י"ז באולול תש"י (30.8.1950) הועברה למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל בירושלים.

מקורות לקריאה נוספת:

[אתר הפלמח](#) [אתר יזכור](#) [אתר המשפחה - בי"ס אורט](#)

[אתר הסוכנות היהודית](#) [על זהרה בויקיפדיה](#)